

Ключ для розкриття великої таємниці

Так само, як я обійшов усі гірські вершини мого рідного міста, я досліджував кожен куточок Сеула. У ті часи трамвайна лінія пролягала з одного кінця міста в інший. Ціна квитка становила всього п'ять чон, але я не хотів витратити ці гроші й до центру міста йшов пішки. Бадьоро крокуючи спекотними літніми днями, я відчував, як з мене стікав піт, а в холодні зимові дні я майже біг, немов прориваючись крізь лютий арктичний вітер. Я рухався так стрімко, що міг пройти від Хиксокдону, перетнувши річку Хан, до універмагу Хвашін на Чонро всього за сорок п'ять хвилин. Більшості людей знадобилося б півтори години, тож ви можете уявити, як швидко я йшов. Заощадивши вартість квитка на трамвай, я віддавав ці гроші людям, котрі потребували їх більше, ніж я. Це була така мізерна сума, що мені було соромно її віддавати, але я давав її із серцем, що прагнуло передати удачу. Я віддавав гроші з молитвою, щоб вони стали для людини джерелом багатьох благословень.

У квітні батьки надсилали мені гроші на навчання. Та я не міг спокійно дивитися, як скрутно живуть мої друзі, тому вже до травня від цієї суми нічого не залишалось. Одного разу по дорозі в інститут я зустрів тяжкохвору людину, яка могла ось-ось померти. Мені було настільки її шкода, що я не міг просто пройти повз неї. Я звалив її на спину й доніс до найближчої лікарні, до якої було близько двох кілометрів. У мене із собою були гроші на навчання, але я оплатив рахунок за її лікування. Тож у мене не залишилося нічого. Кілька днів поспіль інститут наполегливо надсилав мені запити про оплату навчання, й тоді друзі, прийшовши на допомогу, зібрали потрібну суму! Я ніколи не забуду тих, хто допоміг мені в тій ситуації.

Зв'язок між наданням та отриманням допомоги також встановлюється Небесами. Спочатку ви цього не розумієте, але пізніше до вас доходить: «Ага, ось чому Бог послав мене туди саме в той момент!» Отже, якщо раптом перед вами опиняється людина, яка потребує допомоги, подумайте про те, що Небеса послали їй вас як помічника, і допоможіть їй зі щирою душею. Якщо Небеса хочуть, щоб ви допомогли їй десять разів, ви не можете допомогти лише п'ять разів. Якщо Небеса просять вас допомогти десять разів, правильно буде допомогти сто разів. Допомагаючи людині, будьте готові в разі потреби навіть спустошити свій гаманець.

У Сеулі я вперше в житті побачив парамток, що буквально означає «повітряний рисовий пиріг». Побачивши ці красиві різнокольорові рисові пиріжки, я був у захваті, які вони були чудові. Коли я вкусив пиріжок, то з нього немов вийшло повітря і він склався в роті. Це змусило мене зрозуміти щось про тогочасний Сеул. Він був схожий на повітряний рисовий пиріг. Я збагнув, чому інші корейці часто вважали сеульців скнарами. На перший погляд, Сеул здавався світом, наповненим багатими та важливими людьми, а насправді тут було повно бідних. Під мостом річки Хан жило багато жебраків, одягнених у лахміття. Я йшов до них, підстригав їм волосся та ділився тим, що було на душі. Бідні люди багато плачуть, а їхні серця переповнює смуток. Варто було мені промовити кілька слів, і людина могла розплакатися. Іноді хтось з них ділився зі мною рисом, отриманим під час жебракування. Він давав його мені брудними руками, але я ніколи не відмовлявся від їжі та приймав її з радісним серцем.

У своєму рідному місті щонеділі я відвідував церкву, тому продовжив цю практику і в Сеулі. Найчастіше я ходив до Церкви Ісуса в Мьонгсуде, що була в Хиксокдоні, і до Церкви п'ятидесятників в Собінго, яка проводила служби на протилежному піщаному березі річки Хан. Холодними зимовими днями, коли я йшов через замерзлу річку до Собінгодону, під моїми ногами тріщав лід. У церкві я був учителем недільної школи. Дітям завжди подобалися мої цікаві уроки. Зараз я вже не жартую, як то було у дитинстві, але тоді я розповідав смішні історії. Коли я плакав,

вони плакали разом зі мною, а коли я сміявся, вони сміялися разом зі мною. Я був настільки популярний серед дітей, що вони ходили за мною, куди б я не пішов.

За Мьонгсуде височіє гора Тальма. Я часто піднімався на великий камінь на цій горі та проводив там ніч у молитві. Чи то у спеку, чи то в холодні ночі, я щоразу поринав у молитву. Як тільки я досягав молитовного стану, в мене починали текти сльози й капало навіть з носа. Годинами я молився над словами, почутими від Бога. Його слова були схожі на зашифровані повідомлення, і я відчув, що мені потрібно ще глибше зануритися в молитву. Згадуючи це зараз, я розумію, що вже тоді Бог поклав у мої руки ключ від потаємних дверей. Однак я не міг відчинити ті двері, бо моїх молитов було недостатньо. Я настільки поринув у роздуми, що навіть під час їди не відчував, що я їм. Легаючи спати, я заплющував очі, але не міг заснути.

Інші студенти, з якими я жив в одному будинку, не знали, що я ходив на гору молитися. Та вони відчували, що я відрізнявся від інших, тому ставилися до мене з повагою. Загалом ми добре ладнали, смішили один одного і розповідали веселі історії. Я міг легко знайти спільну мову з будь-ким. Навіть якщо до мене приходила стара жінка, я міг стати її другом. Коли приходили діти, я міг з ними гратися. Якщо ваші стосунки наповнені любов'ю, ви можете щиро спілкуватися будь з ким.

У нас встановилися добрі взаємини із власницею хостелу в Хиксокдоні, пані Лі Кі Ван, оскільки її надихнули мої молитви під час ранкових служб у церкві. Ми підтримували нашу дружбу більш ніж п'ятдесят років, поки вона не покинула цей світ у свої вісімдесят. Її молодша сестра, пані Лі Кі Бон, завжди опікувалася кімнатами, які вони здавали в оренду, і також ставилася до мене з теплотою. Вона казала, що почувається недобре, якщо не може мені чимось допомогти, і намагалася покласти додаткові закуски до моєї їжі. Я був неговірким і не був веселуном, тому мені важко сказати, чому вона виявляла до мене прихильність. Пізніше, коли японська колоніальна поліція ув'язнила мене у дільниці провінції Кьонгі, Лі Кі Бон приносила мені одяг та їжу. Дотепер я з теплотою в душі

згадую про цю жінку.

Пані Сонг, яка тримала невелику крамницю неподалік місця, де я мешкав, теж багато допомагала мені. Вона казала, що кожен, хто живе далеко від рідного міста, завжди голодний, тому приносила мені зі свого магазину те, що не змогла продати. Це був маленький заклад, і вона ледве заробляла грошей на себе, але завжди піклувалася про мене з добрим серцем.

Одного дня ми провели службу на пляжі біля річки Хан. Коли настав час обіду, всі повмощувалися їсти. Оскільки я звик не обідати, мені було некомфортно сидіти без діла, поки інші їли. Я тихенько відійшов від групи й усівся на купі каміння. Пані Сонг побачила мене там і принесла два кусні хліба та два шматки льодяного торта. Який же я був удячний! Один шматок коштував усього один чон, тобто чотири чони разом, але й дотепер я не забув про вдячність, яку відчував у той момент.

Я завжди пам'ятаю тих, хто мені допомагав, навіть якщо ця допомога була геть маленькою. Навіть зараз, у мої дев'яносто, я перекажу напам'ять усі випадки, коли мені допомагали люди і що саме вони для мене робили. Я ніколи не забуду людей, які, не вагаючись, заради мене пішли на великі неприємності та щедро поділилися зі мною своїм благословенням.

Коли я щось отримую, то для мене важливо віддячити за це. Якщо я не можу зустрітися з людиною, котра мені допомогла, то тримаю її у своєму серці. Я щиро вірю, що віддячую таким людям, допомагаючи комусь іншому.

Чон — дрібна розмінна монета в Кореї.
